אביי מסיים את ההוכחה: **אֶלָּא** מַאי אִית לְךָ לְמֵימַר – אלא מה יש לומר על מנת ליישב זאת, שאין מעשרים כלל טלאים שיש בהם ספק, משום ש'**עֲשִׂירִי**' שהוא **וַדַּאי** מעשר בהמה **אָמַר רַחֲמָנָא** לעשרו, **וְלֹא עֲשִׂירִי** שהוא **סָפֵק**, דהיינו שאין לעשר באופן שאין ודאות על העשירי שהוא אכן קדוש, ולכן כאן שאחד מכל אלו שבדיר אינו מחויב במעשר, אם יעשרוהו עם כולם יהיה העשירי ספק, שמא יצא הטלה הפטור באחד מאלו שקדמו לעשירי ונמצא שהעשירי אינו עשירי אלא תשיעי, ומשום כך פטורים הכל ממעשר בהמה. **הָכָא** נַמִּי – כך גם יש לדחות את דברי דלעיל, שאמרתי שמה שאמרו בברייתא שהספיקות נבנסים לדיר להתעשר מדובר באופן שיש תשעה מלבד הספק וממה נפשך אפשר לעשרם, שאין הדבר כן, שהלא **עֲשִׂירִי**' **וַדַּאי אָמַר רַחֲמָנָא** **וְלֹא עֲשִׂירִי סָפֵק**, ואין מעשרים כלל באופן של ספק, ועל כרחך שמה שמעשרים אותם הרי זה משום שאין לכהן צד זכיה בטלה זה. ומכאן מוכח שאם תקפו כהן מוציאים מידו, ולכן אין לו צד זכיה.

הגמרא שבה לברר את דברי הברייתא: **אָמַר** לֵיהּ **רַב אַחָא** מִדִּפְתִּי לְרָכִינָא, **מַאי** 'סְפֵיקוֹת' שאמרה הברייתא שהם נבנסים לדיר להתעשר, **אִילֵימָא** שהכוונה היא ל**סָפֵק בְּכוֹרוֹת**, שיש לו טלה שהוא ספק בכור ספק אינו בכור, ועליו אמרה הברייתא שהוא מצטרף לשאר טלאיו, אם כן קשה, הלא 'הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ' **אָמַר רַחֲמָנָא** (ויקרא טז לב), **וְלֹא** יוכל להיות עשירי זה שֶׁהוּא **כְּבָר קָדוֹשׁ**, כמו בכור, ומכיון שאין בכור יכול להיות עשירי, והוא ספק בכור, ממילא עדיין יש כאן עשירי ספק, ואי אפשר להכניסו לדיר להתעשר.

מיישבת הגמרא: **אֶלָּא** מדובר בברייתא בטלה שהוא **סָפֵק פְּרִיוֹן פֶּטֶר חֲמוֹר**, שאין בו קדושה כלל, שאפילו הוא ודאי פדיון פטר חמור אינו קדוש וחייב במעשר בהמה, **וְכִדְרַב נַחְמָן**, דְּ**אָמַר רַב נַחְמָן אָמַר רַבָּה בַּר אֲבוּהּ**, **יִשְׂרָאֵל** שֶׁיֵּשׁ לוֹ **עֲשָׂרָה סְפֵקֵי פֶּטֶרֵי חֲמוֹר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ** – שיש לו עשרה חמורים שכל אחד מהם ספק שהוא בכור לאמו וספק שאינו בכור לאמו, וכל זמן שלא פדאם אסורים בעבודה מספק, **מַפְרִישׁ עֲלֵיהֶן עֲשָׂרָה שֵׂיִן** – טלאים, ועל ידי כך הותר האיסור שבהם והם מותרים, **וּמְעַשְּׂרָן** לאותם עשרה שיין, שהעשירי קודש בדין מעשר בהמה, שאף פדיון פטר חמור חייב במעשר בהמה, **וְחַן**, עשרת השיין, **שֶׁלּוֹ**, שאף שפדיון פטר חמור שייך לכהן, כאן מפני הספק שמא החמורים לא היו בכורים, אינו צריך להביאם לכהן.

הגמרא מבררת את פסק ההלכה לגבי מסותא: **מַאי** הֲוֵי **עִלָּהּ** – מהי ההכרעה להלכה בספק הנזכר דְּמַסּוּתָא. מביאה הגמרא: **תָּא שְׁמַע**, דְּ**אָמַר רַב חִיָּיא בַּר אָבִין**, הֲוָה **עוֹבְדָא** – היה מעשה כזה שהובא לשאול את הדין **בֵּי** – אצל **רַב חִסְדָּא**, **וְרַב חִסְדָּא בֵּי** – אצל **רַב חוּנָא**, דהיינו שהלך לשואלו, **וּפַשְׁטֵהּ** רב הונא **מֵהָא דְּאָמַר רַב נַחְמָן כָּל מָמוֹן שֶׁאֵין בְּעליו יָכוֹל לְהוֹצִיאוֹ** מיד זה שהוא בידו **בְּרַיְּינִין**, שאין לו עדים להביאם לפניהם להעיד שהוא שלו, אם הִקְדִּישׁוֹ **אֵינוֹ** קָדוֹשׁ, שהוא נחשב שאינו ברשותו. ומעתה נפשט הספק במסותא שאינה קדושה.

שואלת הגמרא: יש לדייק מדבריו, **הָא** – אבל אם **יָכוֹל** בעליו **לְהוֹצִיאוֹ בְּרַיְּינִין**, אם הִקְדִּישׁוֹ בעליו **קָדוֹשׁ**, **אַף עַל גַּב דְּלָא אַפְקֵיהּ** – שלא הוציא עדיין את הממון מחבירו. **וְהָאָמַר** רַבִּי יוֹחָנָן, גָּזַל ממון של אדם **וְלֹא נְתָיְאֲשׁוּ הַבְּעָלִים** ממנו, **שְׁנֵיהֶם**, הן הגזלן והן הנגזל, **אֵינָם יְכוֹלִין לְהַקְדִּישׁוֹ**, **זֶה**, הגזלן, **לְפִי שֶׁאֵינָהּ שֶׁלּוֹ**, ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו, **וְזֶה**, הנגזל, **לְפִי שֶׁאֵינָהּ בִּרְשׁוּתוֹ** אלא ברשות הגזלן, ואין אדם מקדיש מה שאינו ברשותו. והרי סתם גזילה יכול הנגזל להוציאה בדיינים מהגזלן, ואף על פי כן כל עוד שלא הוציאה אינו יכול להקדישה, לפי שהיא נחשבת שאינה ברשותו.

מתרצת הגמרא: **מִי סָבְרַתְּ שִׁבְּמְסוּתָא מְסַלְּקִין עָסְקִינַן**, אלא **בְּמַסּוּתָא** שהיא **מְסַרְקֵי עָסְקִינַן**, **דְּכִי** – שכאשר בעליה **יָכוֹל לְהוֹצִיאָהּ בְּרַיְּינִין, בִּרְשׁוּתֵיהּ קָיְימָא** – הרי היא עומדת ברשותו ויכול הוא להקדישה, כיון שקרקע אינה נגזלת.

הגמרא דנה בדין שנים האדוקים בטלית: **תָּנֵי רַב תַּחֲלִיפָא בַּר מַעַרְבָא** [בן ארץ ישראל], **קַמֵּיהּ** – לפניו **דְּרַבִּי אַבָּהוּ, שְׁנַיִם אֲדוּקִים בְּטַלִּית, זֶה נוֹטֵל בה עַד מָקוֹם שֶׁיָּדוֹ מַגַּעַת** בהחזקתו בה, **וְזֶה נוֹטֵל בה עַד מָקוֹם שֶׁיָּדוֹ מַגַּעַת** בהחזקתו בה, **וְהַשְּׁאָר** שאינו בתוך ידם, **חוֹלְקִין בו בְּשָׁוֶה**, כדין משנתינו.

מַחְוֵי לֵיהּ – הראה לו **רַבִּי אַבָּהוּ** לרב תחליפא באצבעותיו כלפי מעלה, כרומז להוסיף, '**וּבִשְׁבוּעָה** היא חלוקה זו'.

שואלת הגמרא: **אֶלָּא מַתְנִיתִין דְּקָתָנֵי דְּפָלְגֵי בַּהֲדֵי** – מה שנאמר במשנה שהם חולקים בשוה, **וְלֹא קָתָנֵי** במשנה שזֶה **נוֹטֵל עַד מָקוֹם שֶׁיָּדוֹ מַגַּעַת, הֵיכִי מַשְׁכַּחַת לָהּ** – באיזה אופן נאמרו דברים אלו.

מיישבת הגמרא: **אָמַר רַב פָּפָּא**, במשנה מדובר **דְּתָפְסִי בְּכַרְכְּשָׁתָא** – שתופסים הם בחוטים היוצאים מצידי הטלית, ואינם אחוזים בה עצמה, ולפיכך חולקים בכולה.

אומרת הגמרא: **אָמַר רַב מְשַׁרְשְׁיָא, שְׁמַע מִינָּהּ, הַאי סוּדְרָא** – סודר זה שנותן אדם לחבירו עבור קנין סודר, כאשר בא לקנות הימנו דבר ונותן למקנה סודר שעבורו יַקנה לו, **כֵּיוָן דְּתָפְסִים בֵּיהּ** המקנה בסודר **שָׁלֹשׁ** אצבעות **עַל שָׁלֹשׁ** אצבעות, אף ששאירית הסודר נותר אצל הקונה, **קָרְיֵנַן בֵּיהּ** – מתקיים בכך הכתוב לגבי קנין סודר (רות ד ז) 'וְנָתַן לְרֵעֵהוּ', **דִּכְמַאן דִּפְסִיק דָּמֵי וְקָנֵי** – שמה שבתוך ידו באילו חתוך הוא משאר הסודר וקנאו, ועל ידי כך מקנה לו את החפץ שרצה להקנות. שלולי הברייתא הייתי אומר שאין אדם זוכה באחיזה של חלק מחפץ, ובברייתא למדנו שזוכה.

שואלת הגמרא: **וּמַאי שְׁנָא** ממה **דְּאָמַר רַב חִסְדָּא, דְּאָמַר רַב חִסְדָּא, מסר גֵּט** לאשתו **בְּיָדָהּ, וּמְשָׁחָהּ** – החוט שבו הגט קשור בְּיָדוֹ הוא, **אִם** יש כח בחוט שיכול **לְנַתְקוֹ** – למשוך את הגט הימנה על ידו **וְלַהֲבִיאוֹ אֶצְלוֹ, אֵינָהּ מְגוֹרֶשֶׁת, וְאִם לָאו, מְגוֹרֶשֶׁת**. וקשה, שמוכח שאין זו נתינה אם הגט נתון בידה באופן שאפשר לקחתו הימנה, ואילו כאן אמרנו שמה שבתוך ידו כאילו הוא חתוך מהשאר והוא קונה אותו, אף שהוא נמשך גם מחוץ לידו ותפוס בידי אחר.

דוחה הגמרא: **הָתָם** לגבי גט, **בְּרִיּוּתָא בְּעֵינַן** – יש צורך בהבדלה, שיהיו מובדלים זה מזה, **וְלֵיכָּא** – ואין כאן בריותות, שעדיין הם אדוקים בחוט זה, **הָכָא** בסודר, **נְתִינָה בְּעֵינַן** – אין צורך אלא בנתינת הסודר מהקונה למקנה, **וְהָא אִיכָּא** – ויש כאן נתינה, ומה שהוא בתוך ידו הרי הוא שלו.

הגמרא מבררת את אופן החלוקה בטלית: **אָמַר רָבָא**, מה שנאמר במשנה ששנים אוחזים בטלית יחלוקו, אפילו **אִם הָיְתָה טַלִּית מְזוּהֶמֶת** גם כן חוֹלְקִין.

שואלת הגמרא: **פְּשִׁיטָא**. מתרצת הגמרא: **לֹא צְרִיכָא** לחדש זאת אלא באופן דְּ**קָאֵי דַּהֲבָא בֵּי מָצְעֵי** – שעומד הזהב באמצעה של הטלית. שואלת הגמרא: **הָא נַמִּי** – גם זה **פְּשִׁיטָא**. מתרצת הגמרא: **לֹא צְרִיכָא** אלא באופן דְּ**מִיקָּרַב לְגַבֵּי חַד** – שקרוב הזהב שבטלית לצידו של אחד מהם, **מַהוּ דִּתֵימָא אָמַר** אמנם **שֶׁלְּךָ הוּא הֵיכָא**, כשלויתי ממך לחבירו, **פְּלוֹג לִי** – נחלוק בטלית לרוחבה, ועל ידי כך הוא ירויח את הזהב שיבוא כולו לחלקו, **קָא מַשְׁמַע לָן** שאין יכול לומר כך, **דְּאָמַר לֵיהּ** חבירו, **מַאי חָזֵית דְּפָלְגַתְּ הָכִי פְּלוֹג הָכִי** – מה ראית לחלקה לרוחבה, חלוק אותה לאורכה, ונמצא שנחלוק גם בזהב: דין מלוה ולווה האוחזין בשטר: **תְּנוּ רַבָּנָן, שְׁנַיִם** – מלוה ולווה שהיו **אֲדוּקִין בְּשָׁטָר** ההלואה, **מַלְוֶה אוֹמֵר שֶׁלִּי הוּא**, שעדיין לא נפרע **וְנָפַל מִמֶּנִּי וּמְצָאתִיו, וְלוֶה אָמַר** אמנם **שֶׁלְּךָ הוּא הֵיכָא**, כשלויתי ממך **וּפָרַעְתִּיו לְךָ** והחזרת לי ונפל ממני ועכשיו מצאתיו, **יִתְקַיְּים הַשָּׁטָר בְּחוֹתְמָיו** – יעידו העדים החתומים בשטר שאכן זה כתב ידם, ומאחר שנתברר שהשטר היה כשר, הרי הוא בחזקתו וגובה בו המלוה את חובו, **דִּבְרֵי רַבִּי**. **רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, יַחְלוֹקוּ** המלוה והלווה את השטר, כלומר שלא יפרע הלווה אלא חצי מההלוואה הכתובה בשטר. **נָפַל** השטר **לְיַד דַּיָּין, לֹא יוֹצִיאוּ** הדיין מיד **עוֹלְמִית** עד שיוכרע הדבר. **רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר חֲרֵי הוּא** השטר **בְּחֶזְקָתוֹ** – בחזקת כשרות, ויגבה בו המלוה את חובו.

הגמרא מבארת את הברייתא: **אָמַר מָר**, לדעת רבי יתקיים השטר **בְּחוֹתְמָיו**. מקשה הגמרא: **וְהָאם** לאחר מכן **נָבֵי לֵיהּ מַלְוֶה כּוּלֵּיהּ** –

המשך בעמוד לב

את כל החוב שבשטר, והרי השטר היה תפוס אף בידי הלווה, וְלֵית לֵיהּ – וכי אינו סובר את האמור בְּמַתְנִיתִין ״שְׁנַיִם אוֹחֲזִין כו׳ בטלית, זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי יחלוקו״.

מתרצת הגמרא: אָמַר רָבָא אָמַר רַב נַחְמָן, בְּשטר מְקוּיִם [שהעידו עדים על החתימות וכתבו בית דין עליו ׳הנפק׳ דהיינו אישור על קיומו] דְּבְרֵי הַכֹּל יַחֲלוֹקוּ, ואף לדברי רבי, וכדין המשנה, כִּי פְּלִיגִי בְּשטר שֶׁאֵינוֹ מְקוּיָם, שרַבִּי סָבַר אף אם הלווה מוֹדֶה בְּשִׁטָּר שֶׁכָּתְבוּ ואינו טוען שהוא מזוייף צָרִיךְ המלווה לְקַיְּימוֹ, שלולי ואת יוכל הלווה לטעון שהוא פרוע, וְלכך אִי מְקַיְּים לֵיהּ מלווה, פָּלִיג – יוכל לגבות ממנו את חציו, וְאִי לֹא מְקַיְּים לֵיהּ לֹא פָּלִיג ולא יגבה כלל, מַאי טַעְמָא יכול הלווה לטעון שפרעו [מה שאינו יכול לטעון בשטר מקויים], משום ששטר שאינו מקויים חֲסָפָא בְּעָלְמָא הוּא – הרי הוא כחרס שאין אפשרות לגבות בו, שיתכן שהוא מזוייף, מַאן קָא מְשַׁוֵּי לֵיהּ לְהַאי שְׁטָרָא – ומי זה שנתן תוקף לשטר זה, הלְוֶה, שהודה שכתבו, והרי הָא קָאָמַר דְּפָרֵיעַ – הוא עצמו אומר שהשטר פרוע, ונאמן הוא בכך. וְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל סָבַר, מוֹדֶה בְּשִׁטָּר שֶׁכָּתְבוּ אֵין צָרִיךְ לְקַיְּימוֹ עוד בעדים, שכיון שהודה הלווה שנכתב בכשרות ולווה בו, הרי זה כאילו קיימו את חתימות העדים, וְלכך אַף עַל גַּב דְּלֹא מְקַיְּים לֵיהּ יַחֲלוֹקוּ.

שנינו עוד בברייתא: נָפַל – הגיע השטר לְיַד דַּיָּין, לֹא יוֹצִיאוּ עוֹלָמִית מתוך ידו. הגמרא מבינה עתה שהכוונה היא שהשטר אבד ומצאו דיין.

שואלת הגמרא: **מַאי שְׁנָא** כשהשטר הגיע **לְיַד** דַּיָּין דוקא שלא יוציאנו מידו. מיישבת הגמרא: **אָמַר רָבָא, הָכִי קָאָמַר**, וְאדם **אַחֵר** שאינו הלוה או המלוה **שָׁמְצָא שְׁטָר שֶׁנָּפַל** כבר **לְיַד** דַּיָּין, **וְהֵיכִי דָּמֵי** – ובמה מדובר, **דְּכָתַב בֵּיהּ הֶנְפֵּק** – שנכתב בו קיום על ידי בית דין, **לֹא יוֹצִיאוּ** אותו המלוה והלוה מיד המוצא **עוֹלָמִית**, עד שיבוא אליהו או יעידו עדים ממי נפל. מבארת הגמרא: כוונת הברייתא **הִיא, וְלֹא מִיבַּעְיָא** – אין צריך לומר שאם **לֹא כָּתַב בֵּיהּ** – בשטר **הֶנְפֵּק** – קיום של בית דין, שלא יוציאו מידו, שפשוט הוא דין זה, **לְפִי דְּאִיכָּא לְמֵימַר** שמא **כָּתַב** הלוה את השטר על מנת **לְלֹוֹת** בו בעתיד **וְלֹא לָוָה** לבסוף, ואם ישיבוהו למלוה יגבה מהלוה שלא כדין, **אֶלָּא אֲפִילּוּ כָּתַב בֵּיהּ הֶנְפֵּק**, דְּמָקוֹם השטר, ואבן היתה הלואה, מכל מקום **לֹא יַחֲזִיר** למלוה, **דְּחַיְישִׁינַן לְפֵירָעוֹן** השטר, וכפי שטוען הלוה שכבר פרע את השטר וממנו נפל.

הגמרא מבארת את דעת רבי יוסי: **וְרַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר שֶׁהֲרֵי הוּא בְּחֶזְקָתוֹ** ובתוקפו, ויחזירנו למלוה, **וְלֹא חַיְישִׁינַן לְפֵירָעוֹן** השטר, שהרגילות היא שכאשר חוזר שטר החוב ללוה נזהר הוא לקורעו מיד ואינו משהה אותו אצלו.

מקשה הגמרא: **וְהאם לֹא חָיֵישׁ רַבִּי יוֹסֵי לְפֵירָעוֹן, וְהָתַנְיָא, מָצָא שְׁטָר כְּתוּבָּה בַּשּׁוּק, בְּזְמַן שֶׁהַבַּעַל מוֹדֶה** בחיובו, שעדיין לא נתן לה כתובתה, **יַחֲזִיר לָאִשָּׁה. אֵין הַבַּעַל מוֹדֶה**, אלא טוען שפרע לה כתובתה וממנו נפל השטר, **לֹא יַחֲזִיר לֹא לָוֶה וְלֹא לָוָה**, דהיינו לא לבעל ולא לאשה. **רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר**, אם **עוֹדָהּ תַּחַת בַּעְלָהּ** שלא גרשה, **יַחֲזִיר לָאִשָּׁה**, שאין אדם עשוי לתת את הכתובה קודם הגירושין, **וְאם כבר נִתְאַרְמְלָה** – נתאלמנה **אוֹ נִתְגָּרְשָׁה, לֹא יַחֲזִיר לֹא לָוֶה וְלֹא לָוָה** שמא כבר פרע לה. ומוכח אם כן, שאף רבי יוסי חושש לפרעון.

מתרצת הגמרא: **אֵיפּוּךְ** – יש להפוך את דברי הברייתא הראשונה. וכך הם דברי הברייתא, שטר שכבר **נָפַל לְיַד דַּיָּין, לֹא יוֹצִיאוּ עוֹלָמִית** שמא כבר נפרע, **דִּבְרֵי רַבִּי יוֹסֵי. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים**, שטר זה שהוא מקויים, **הֲרֵי הוּא בְּחֶזְקָתוֹ** שלא נפרע, וישיבנו למלוה.

מקשה הגמרא: **אִי הָכִי** – אם כך שחכמים אינם חוששים לפרעון, **קַשְׁיָא דְּרַבָּנָן אַדְּרַבָּנָן** – סותרים דברי חכמים זה את זה, שבברייתא הראשונה, לגבי שטר שנפל ליד דיין, אמרו חכמים שאין חוששים לפרעון, ואילו במצא שטר כתובה אמרו שלא יחזיר בשהבעל טוען שפרע, לפי שחוששים לדבריו.

מתרצת הגמרא: ברייתא זו של **שְׁטַר כְּתוּבָּה, כּוּלָּהּ** מדברי **רַבִּי יוֹסֵי, וְחַסּוּרֵי מְחַסְּרָא וְהָכִי קָתָנֵי** – חסרים בה דברים בברייתא ויש להשלימם ולתקנם כך, מצא שטר כתובה בשוק בזמן שהבעל מודה יחזיר לבעל, **אֵין הַבַּעַל מוֹדֶה** בחיובו אלא טוען שפרע, **לֹא יַחֲזִיר לֹא לָוֶה וְלֹא לָוָה**, לפי שחוששים לפרעון. **פָּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים** שלא יחזיר, באופן **שֶׁנִּתְאַרְמְלָה אוֹ שֶׁנִּתְגָּרְשָׁה**, שאז חוששים לפרעון, **אֲבָל** אם **עוֹדָהּ תַּחַת בַּעְלָהּ, יַחֲזִיר לָאִשָּׁה**, שאין דרך לפרוע כתובה לאשה שלא גרשה. **שֶׁכֵּן** היה **רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, שֶׁעוֹדָהּ תַּחַת בַּעְלָהּ יַחֲזִיר לָאִשָּׁה, נִתְאַרְמְלָה אוֹ שֶׁנִּתְגָּרְשָׁה לֹא יַחֲזִיר לֹא לָוֶה וְלֹא לָוָה.**

יישוב נוסף לקושיא הראשונה בסתירת דברי רבי יוסי אם הוא חושש לפרעון או לא: **רַב פָּפָּא אָמַר, לְעוֹלָם לֹא תֵּיפּוֹךְ**, ואכן דעת רבי יוסי שלא חוששים לפירעון, ומה שמבואר בברייתא השניה לענין שטר כתובה שרבי יוסי חושש לפרעון ואין משיבים לאשה שטר כתובה שנמצא, **רַבִּי יוֹסֵי לְדִבְרֵיהֶם** ולשיטתם **דְּרַבָּנָן קָאָמַר לְהוּ, לְדִידְיי** – לשיטתי **אֲפִילּוּ נִתְאַרְמְלָה אוֹ נִתְגָּרְשָׁה נָמֵי לֹא חַיְישִׁינַן לְפֵירָעוֹן**, ולכך יחזיר לאשה, אבל **לְדִידְכוּ** – לשיטתכם שחוששים שאתם לפרעון, **אוֹדוּ לִי מִיהַת** – מכל מקום הודו לי בזאת שאם נמצא השטר **בְּעוֹדָהּ תַּחַת בַּעְלָהּ, דַּיְיחֲזִיר לָאִשָּׁה, דִּלְאו בַּת פֵּירָעוֹן הִיא** ואין לחוש שפרע לה. **וְאָמְרוּ לֵיהּ רַבָּנָן**, אין דעתנו כך, אלא אפילו בעודה תחת בעלה יש לחשוש לפרעון, והטעם משום **דְּאִימּוֹר** – שיש לומר **צְרָרֵי אִתְפָּסָהּ** – מסר לה מעות צרורות או כסף וזהב, כשנשאה או אחר כך, שיהיו בידה לשם פרעון כתובתה, בכדי שאם ימות לא תצטרך לקחתם מהיורשים. ואם יחזיר לאשה את השטר תטען שלא קבלה דבר ויצטרך לשלם לה פעם נוספת.

יישוב שלישי: **רַבִּינָא אָמַר, לְעוֹלָם אֵיפּוּךְ קַמַּיְיתָא** – את הברייתא הראשונה, ורבי יוסי הוא החושש לפרעון ולא חכמים, שלדעתם מי שפורע קורע את השטר מיד, **וַעֲדַיִין הָכָא** בברייתא השניה שלא ישיב לאשה את שטר הכתובה, אינו משום שאנו חוששים לפרעון, אלא טעמם הוא **מִשּׁוּם דְּחַיְישִׁינַן לִשְׁתֵּי כְּתוּבּוֹת**, שמא אחר שאיבדה את שטר הכתובה כתב לה בעלה שטר נוסף, ומה שנאמר בברייתא 'אין הבעל מודה', אין הכוונה שטוען פרעתי, אלא שטוען שיש לה שטר כתובה אחר, ואם יתנו לה את השטר תוציא על יורשיו שטר אחר שטר. **וְרַבִּי יוֹסֵי** שאמר שאם עודה תחת בעלה יחזיר לאשה, טעמו הוא משום **שִׁשְׁתֵּי כְּתוּבּוֹת לֹא חָיֵישׁ** – אינו חושש.

הגמרא חוזרת לדון בדברי רבן שמעון בן גמליאל שהביאה הברייתא (לעיל ע"א) שאם המלוה והלוה אדוקים בשטר, יחלקו ביניהם: **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר**, מה שאמר רבן שמעון בן גמליאל שאם המלוה והלוה אדוקים בשטר, שיעשו ביניהם **מַחֲלוֹקֶת**, דהיינו שיחלוקו והלוה יפרע רק מחצה, אין זה אלא **בְּשֶׁשְּׁנֵיהֶם, אֲדוּקִים** – אוחזים **בְּשׁוֹפָהּ** שבשטר, **וּשְׁנֵיהֶם** – או שניהם אוחזים **בְּתוֹרָף** שבשטר, **אֲבָל** אם **אֶחָד אָדוּק בְּשׁוֹפָהּ וְאֶחָד אָדוּק בְּתוֹרָף**, אין הם חולקים, אלא כל אחד מה שהוא תפוס בו שלו הוא, ועל כן **זֶה נוֹטֵל טוֹפֶס זֶה וְזֶה נוֹטֵל תּוֹרָף. וְרַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, לְעוֹלָם הם חוֹלְקִין.**

הגמרא מברכת את דעת רבי יוחנן. מקשה הגמרא: **וַאֲפִילּוּ אֶחָד אָדוּק בְּשׁוֹפָהּ וְאֶחָד אָדוּק בְּתוֹרָף, וְהָתַנְיָא**, שאם שניהם אוחזים בטלית **זֶה נוֹטֵל עַד מָקוֹם שֶׁיָּדוֹ מַגַּעַת** וזה נוטל עד מקום שידו מגעת, שכל אחד מה שהוא תופס שלו הוא, וגם בשטר ראוי שיהיה כן, ומדוע אמר שחולקים. מתרצת הגמרא: **לֹא צְרִיכָא** – לא אמר רבי יוחנן את דבריו אלא באופן **דְּקָאֵי תּוֹרָף בֵּי מִצְעֵי** – שהתורף נמצא באמצע, ואינם אוחזים אלא בשאר השטר ולא בתורף שבו, ולכן יחלוקו בכל השטר, ולא בא לחלוק על רבי אלעזר, אלא לומר דין נוסף במקרה אחר. שואלת הגמרא: **אִי הָכִי מַאי לְמֵימְרָא** – מה בא לומר בכך, הלא פשוט הוא שחולקים בזה, כדין שנים האוחזים בשטר, וכאמור לעיל. מיישבת הגמרא: **לֹא צְרִיכָא** – לא הוצרך לומר את דינו אלא באופן **דְּמִקְרַב לְגַבֵּי דָּדֵי** – שהתורף קרוב יותר לאחד מהם, **מַהוּ דְּתֵימָא** – סבור הייתי לומר **שְׁאַמַּר לֵיהּ** אותו זה שהתורף קרוב אליו, לשני, **פְּלוֹג הָכִי** – נחלוק כך, לרוחב השטר, ואז אקבל את התורף, **קָא מַשְׁמַע לָן** – משמיענו רבי יוחנן שאין הדבר כן, **דְּאָמַר לֵיהּ** האחר, שהתורף רחוק הימנו, **מַאי חָזֵית דְּפָלְגְתְּ הָכִי פְּלוֹג הָכִי** – מה ראית לחלוק לרוחב, חלוק לאורך ושנינו נהיה שוים בו.

הגמרא מבררת את אופן חלוקת השטר: **אָמַר לֵיהּ רַב אַחָא מַדְפַּתְּי לְרַבִּינָא, לְרַבִּי אֶלְעָזָר דְּאָמַר זֶה נוֹטֵל טוֹפֶס וְזֶה נוֹטֵל תּוֹרָף, לָמָּה לֵיהּ** ליטול מחצית שטר, **וְכִי לָצוֹר** – לעטוף **עַל פִּי צְלוֹחִיתוֹ** ולכסותה **בּוֹ הוּא צָרִיךְ**, שהלא בכך שיחתכוהו לא יהיה בו כל ערך מלבד להשתמש בו כסיסוי לצלוחית. **אָמַר לֵיהּ**, הכוונה שחולקים אותו **לְדִמֵּי** – לדמיו, שמעריכים כמה שוה התורף שבשטר יותר מן השבתורף שב. והתפרש בשווי בין התורף לטופס הוא מחמת הטופס שבו. וההפרש בשווי אין גדול, ונמצא שאם ינטל התורף יהיה השטר ללא זמן. **דְּאָמַר חָכְמִי** – שאומרים כך, **שְׁטָרָא דְּאִית בֵּיהּ זְמַן כַּמָּה שָׁנִים, וּדְלֵית בֵּיהּ זְמַן כַּמָּה שָׁנִים** – כמה שוה שטר שיש בו זמן וכמה שוה שטר שאין בו זמן, וסיבת ההפרש בשוויים הוא **שִׁבְשְׁטָרָא דְּאִית בֵּיהּ זְמַן גָּבֵי מִמְשַׁעְבְּדֵי** – בשטר שיש בו זמן ניתן לגבות מנכסים משועבדים ולכך הוא שוה יותר, **וְאִידָּךְ** – והשטר האחר, דהיינו שטר בלא זמן, **לֹא גָּבֵי מִמְשַׁעְבְּדֵי**. לפיכך **יָהִיב לֵיהּ הַיְאךְ דְּכֵינִי בֵּינַי** – נותן לו האוחז בטופס לאוחז בתורף את ההפרש שיש בין שטר זה לשטר זה.

הגמרא מוסיפה שכן הדין גם באוחזים בשטר בשוה, וגם בטלית ובהמה: **וְיַחֲלוֹקוּ נָמֵי דַּאֲמַרַן** בשנים אדוקים בשטר, הכוונה היא **לְדִמֵּי** השטר, **דְּאִי לֹא תֵּימָא הָכִי** – שאם לא תאמר כן, אלא שחולקים השטר לשנים, האם **בִּשְׁנַיִם אוֹחֲזִין בְּטַלִּית, שֶׁיַּחֲלוֹקוּ, הָכִי נָמֵי דְּפָלְגִי** – האם גם שם הכוונה שיחלקו אותה לשני חלקים, **הָא אַפְסְדוּהָ** – הלא תפסדו על ידי כך, שמחצה טלית אינה שוה מחצית שוויה של טלית שלימה, אלא הרבה פחות מכך, ועל כרחך שחולקים אותה לדמיה. דוחה הגמרא: **הָא לֹא קַשְׁיָא** – אין זה קשה, שיש לומר